

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716203002
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6716203002.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a Mgr. Zuzany Štolcovej, vo veci starostlivosti o maloletú A. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica, dieťa rodičov: matky - Mgr. P. Q. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXXX/XX, XXX XX I., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kadnárova 83, IČO: 47 232 765 a otca Mgr. F. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, XXX XX B. B., zastúpeného JUDr. Andreou Stupárovou, advokátkou, so sídlom vo V. E., Z. XXXX/XX, za účasti Krajskej prokuratúry Banská Bystrica, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu vo Zvolene č.k. 8P/6/2016-2013, zo dňa 8. februára 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd vo Zvolene zveril maloletú A. C. do osobnej starostlivosti otca. Matke uložil povinnosť platiť na výživu maloletej výživné vo výške 30 % zo životného minima počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia vždy do každého 15. dňa v mesiaci k rukám otca vopred. Styk matky s maloletou neupravil a rodičom zároveň uložil povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny vo Zvolene po dobu 6 mesiacov. Rozhodnutie o trovách štátu vyhradil samostatnému uzneseniu a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Pri rozhodovaní o zmene výchovného prostredia vychádzal z ust. § 25 ods. 4, § 26 Zákona o rodine, keď z vykonaného dokazovania mal preukázané, že matka v súčasnej dobe nemá osobnostné predpoklady pre zabezpečenie riadnej výchovy dieťaťa. V prepúšťacích správach zo zdravotníckych zariadení sa objavil záver o podozrení na prítomnosť Münchhausenovho syndrómu u matky, pričom matka sa v tomto smere odmietla podrobiť vyšetreniu. Vychádzajúc zo záverov predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu - Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17CoP/7/2019-1143 zo dňa 03.04.2019 neprihliadol na odmietavý postoj maloletej, pretože takýto nesúhlas sám osebe nemôže byť prekážkou pred záujmom na zabezpečení riadneho - zdravého vývoja maloletého dieťaťa. V tejto časti považoval svoje rozhodnutie aj za preventívny zásah do pomerov maloletej, keďže matka neustále odmieta podrobiť sa znaleckému dokazovaniu, na ktoré okrem iného poukazoval i odvolací súd vo vyššie citovanom rozhodnutí. Pokiaľ by matka takýmto syndrómom netrpela, tak podľa názoru súdu prvej inštancie by sa bez akýchkoľvek obáv podrobila znaleckému dokazovaniu. V ďalšom prvoinštančný súd poukázal i na ust. § 25 Zákona o rodine. Matka opakovane a zámerne bráni otcovi v styku s dieťaťom, nerešpektuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutia súdov. Svojím správaním naopak nepriaznivo

vplýva na vývoj maloletej a nedáva jej žiaden vzor do budúcnosti v tom, aby rešpektovala pravidlá správania sa v prípade zákonnej normy upravenej v príslušných právnych predpisoch.

Pri rozhodovaní o výživnom súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 62, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, keď prihliadal na možnosti a schopnosti obidvoch rodičov ako aj na potreby maloletého dieťaťa. Matka v súčasnej dobe nie je zamestnaná, poberá len čiastočný invalidný dôchodok vo výške 271,30 Eur a za takéhoto stavu potom určil matke výživné vo výške 30 % zo sumy životného minima.

Vzhľadom na situáciu, ktorú vytvorila matka nerešpektovaním súdnych rozhodnutí, keď neumožňovala otcovi styk s dieťaťom, považoval súd prvej inštancie za potrebné postupom v zmysle ust. § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine rozhodnúť o uložení povinnosti účastníkom podrobiť sa odbornému poradenstvu za účelom obnovenia citových vzťahov jednak medzi rodičmi navzájom ako aj rodičmi a maloletou dcérou.

O trovách konania medzi účastníkmi súd rozhodol podľa ust. § 52 CMP a nepriznal žiadnemu z účastníkov náhradu trov prvoinštančného konania s tým, že rozhodnutie o trovách štátu vyhradil samostatnému uzneseniu.

3. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu matka maloletého dieťaťa. Žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Poukazovala v prvom rade na zaujatosť zákonného sudcu, ktorý v priebehu konania podal voči nej trestné oznámenie a už z tohto dôvodu možno mať pochybnosti o jeho nezáujatosti. V trestnom oznámení uviedol skutočnosti ešte pred tým, než boli riadne vykonané dôkazy. Už v tomto štádiu konania vyslovil podozrenie (hraničiace s istotou), že sa u matky jedná o Münchhausenov syndróm, ktorý predstavuje zvláštnu formu týrania dieťaťa v tom, že opakovanými bezdôvodnými vyšetrovaniami môže dôjsť k vážnemu poškodeniu zdravia dieťaťa. V tomto smere poukazoval aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď rozhodujúcim prvkom pri posudzovaní námietky zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívna, oprávnená a relevantná. Relevantnou je taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, dostatočne konkrétnych a závažných skutočnostiach. Zákonný sudca svojím správaním už vopred prejudikoval svoje rozhodnutie a dal najavo, aký bude výsledok konania. Nesprávnym procesným postupom jej taktiež znemožnil uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. O pojednávaní dňa 09.12.2020 sa dozvedela až 11.12.2020, pričom súd vykonal pojednávanie v jej neprítomnosti a sudca nemal ani vykázané doručenie predvolania. Bezodkladne zaslala na súd listinu, obsahom ktorej bolo ospravedlnenie jej neúčasti na pojednávaní v deň 09.12.2020 a žiadosť o jeho odročenie, keďže v tom čase bola na rizikovom tehotenstve, čo potvrdila aj potvrdením od lekárky a o tom, že sa konalo pojednávanie, sa matka dozvedela až 06.10.2022 prostredníctvom stanovenej splnomocnenca. Dovtedy bola v domnienke, že súd vo veci nekonal. Súd prvej inštancie podľa jej názoru v napadnutom rozsudku svojimi výrokmi rozhodol tak, že opomenul záujem dieťaťa v spojitosti s najlepším záujmom upraveným v mnohých medzinárodných ako aj vnútroštátnych právnych predpisoch. Maloletá má takmer 13 rokov, nie je to už malé dieťa a keď sa rozhodne, že chce byť s matkou, tak spraví všetko pre to, aby s matkou bola, čo môže byť z hľadiska správania až nebezpečné. Sudca vydal napadnutý rozsudok len z dôvodu sankčných mechanizmov voči matke na základe domnienok o jej diagnóze, ktorá v konaní nebola preukázaná. Podľa jej názoru nie je pravdou, že by nevyvrátila súdom prejudikovanú diagnózu, keďže súčasťou spisu je i dôkaz, ktorý sudca vo svojom rozhodovaní zrejme opomenul, a to Znalecký posudok 6/2019 vypracovaný spoločnosťou FORENZA - znalecká psychiatrická organizácia spol. s r.o., ktorý jednoznačne potvrdzuje, že matka netrpí žiadnym súdom prezentovaným syndrómom. Tento posudok podľa jej názoru nebol žiadnym zákonným spôsobom spochybnený. Poprela, že by otcovi bránila v styku s dcérou, keď tu opätovne poukázala na názor samotného maloletého dieťaťa, ktoré je podľa jej názoru už vo veku, keď sa dokáže samé rozhodnúť. Svoj názor jasne vyjadrila, no súd na záujem dieťaťa vôbec neprihliadol, čím vlastne koná v rozpore s právnymi predpismi a najmä s dohovorom o ochrane práv dieťaťa. Zavádzajúce je tvrdenie sudcu, že dieťa môžu plnohodnotne vychovávať len obaja biologickí rodičia, lebo v takomto prípade by nemohlo byť dieťa zverené ani do náhradnej rodiny, profesionálnej rodiny, resp. kto by vychovával deti narodené po umelom oplodnení a podobne. Čo sa týka riešenia situácie v podobe stretnutia maloletej dcéry s otcom za prítomnosti matky (spoločná prechádzka alebo spoločné stretnutia v miestnosti), v tejto chvíli a v dohľadnej budúcnosti to zo zdravotných dôvodov na strane matky nie je možné. Tieto skutočnosti ohľadne jej zdravotného stavu je možné overiť aj u ošetrojúcej psychiatricky MUDr. B. U., prečo nie je možné uskutočniť spoločné stretnutia otca a matky v jednej miestnosti. Pri rozhodovaní o zverení dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov súd musí vždy prihliadať na to, aby maloleté dieťa vyrastalo v stabilnej atmosfére pokoja, harmónie, porozumenia, lásky, v ktorej jeho

výchova smeruje k pozitívnemu rozvoju jeho osobnosti, nadania, rozumových a fyzických schopností, mravného, duchovného a sociálneho rozvoja.

4. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Základným princípom rodičovských práv a povinností podľa jeho názoru je, že ich výkon má byť v súlade s najlepším záujmom dieťaťa. Obaja rodičia sú pri výkone rodičovských práv a povinností rovní, čo ale nie je možné vykladať formalisticky. Princíp rodičovských kompetencií je postavený na najlepšom záujme dieťaťa a nie na rovnocennosti rodičov. Matka maloletej aj napriek právoplatnému rozhodnutiu súdu neodovzdala maloletú do starostlivosti otca tak, ako mala súdom nariadené, robila obštrukcie v konaní, dlhodobo a cielene bránila styku maloletej s jej otcom, čím dosiahla fyzické, citové i emočné odlúčenie maloletej A. od jej otca a znemožnila tak jej byť prirodzenou súčasťou života otca a jeho širšej rodiny. Otec dieťaťa rieši svoje práva prostredníctvom súdu a jeho rozhodnutí, ktoré aj po ich vydaní nepriniesli žiadne pozitívne výsledky, nakoľko matka ich nerešpektuje, ignoruje všetky inštitúcie, koná protizákonne a uzurpuje si ako jediná - právo zabezpečovať starostlivosť o maloleté dieťa, čím chce úplne vymazať otca zo života maloletého dieťaťa. Mal za to, že takýmto konaním matka už dlhodobo ohrozuje zdravý vývin a vývoj maloletého dieťaťa.

5. Okresná prokuratúra prostredníctvom povereného prokurátora vo svojom vyjadrení taktiež žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V priebehu odvolacieho konania podľa jej názoru neboli uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu jej postoja vyjadreného i v priebehu prvoinštančného konania. Námietkou zaujatosti matky sa už Krajský súd v Banskej Bystrici podrobne zaoberal v mesiaci október 2022, konštatujúc, že matka ako dôvody zaujatosti uviedla len okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu a jeho rozhodovacej činnosti. Postupujúc podľa § 53 ods. 3 CSP Krajský súd v Banskej Bystrici na túto námietku neprihliadol a konštatoval, že nebolo preukázané, že by zákonný sudca závažným spôsobom opakovane a úmyselne porušoval procesné predpisy, z čoho by mohla strana sporu nadobudnúť odôvodnený dojem o jeho nezaujatosti. K argumentácii matky o objektívnej nestrannosti konajúceho sudcu ohľadne podania trestného oznámenia voči strane sporu ešte pred právoplatným ukončením vo veci samej podotkla, že pokiaľ sudca na základe dôkazov obsiahnutých v spise dospel k podozreniu z možného trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 Trestného zákona, bol povinný podať trestné oznámenie orgánom činným v trestnom konaní, ktoré sú ako jediné príslušné na preverenie takéhoto podozrenia. Takýto postup preto nemožno vytknúť ako zaujatosť voči strane sporu. Bolo by absurdné, aby za daných okolností v prípade relevantného podozrenia sudca čakal do právoplatného skončenia veci. Vzhľadom na priebeh konania, poučenie matky, opakované výzvy súdu a upozornenia na následky jej nedostavenia sa na úkony tak, ako sú zdokumentované v súdnom spise, nemožno konštatovať porušenie jej procesných práv - práva na spravodlivý proces. Naopak, bol to práve obštrukčný prístup matky, ktorý neúmerne predlžoval konanie a mal za následok, že vo veci nebolo možné objektívne preukázať ňou samotnou tvrdené okolnosti dôležité pre zistenie skutkového stavu (napr. existencia Münchhausenovho syndrómu by proxy). Argumentovať porušením procesných práv v tomto prípade objektívne nie je namieste. Na margo námietok vo vzťahu k výsluchu svedkyne MUDr. P. C. je žiadúce podotknúť, že jej výpoveď nebola nosná ani rozhodujúca pre výsledne právne posúdenie veci. Rozhodnutie súdu prvej inštancie má vnútornú logiku, je konzistentné, vyhodnocuje skutkový stav na základe vykonaných dôkazov ucelene a komplexne. Naopak, odôvodnenie odvolania matky sa v rozhodujúcej časti obmedzuje len na zvýraznenie akceptácie názoru dieťaťa na predmet konania. Je pravdou, že tento názor bol v konaní zisťovaný výlučne nepriamo, sprostredkovane cez iné osoby (psychologička, procesný kolízny opatrovník, výsluch maloletej v konaní o výkon rozhodnutia) a v neposlednom rade bol prezentovaný najmä matkou samotnou. Bezprostredný názor maloletej nebol počas konania relevantne prejavovaný, a to práve v dôsledku konania a prístupu matky k účasti na úkonoch. V tomto kontexte sa prokuratúra stotožňuje s názorom súdu vyjadreným v odseku 66. rozsudku ohľadne rešpektovanie autorít, vrátane súdnych, dodržiavania všeobecne platných noriem správania, vrátane plnenia povinností. Názor dieťaťa za situácie, keď je niekoľko rokov výlučne v opatere matky, u ktorej existuje dôvod na podozrenie na Münchhausenov syndróm a negovanie akýchkoľvek práv druhého rodiča dieťaťa, hoci boli právoplatne judikované rozhodnutiami súdov, nemôže byť braný za východisko a základ pre naplnenie princípu najlepšieho záujmu dieťaťa.

6. Otec prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vo svojom vyjadrení žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že prvoinštančný súd rozhodol jednak v súlade s platnou legislatívou a najmä v záujme maloletého dieťaťa. Na strane matky podľa jeho názoru nedošlo

k porušeniu práva na spravodlivý proces tak, ako to uvádza, keď ako jeden z dôvodov by malo byť nedoručenie predvolania na pojednávanie v novembri 2020. Samotná matka v konaní robila obštrukcie pri preberaní zásielok, pri nezúčastňovaní sa pojednávaniu, podávaní námietok, neabsolvovaní vyšetrení u znalca, atď., čo by potom podľa nej mohlo mať za následok nespravodlivosť celého konania. Tiež nemožno konštatovať, že by vo veci konal vylúčený sudca, keďže o námietkach matky proti sudcovi, kolíznemu opatrovníkovi, znalcom, atď. bolo vždy riadne rozhodnuté. Tu sa stotožnil aj s názorom okresnej prokuratúry v tom, že sudca je povinný podať trestné oznámenie vždy, ak má podozrenie zo spáchania trestného činu. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru v konaní riadne vyhodnotil všetky skutočnosti, vypořiadal sa i s názorom maloletého dieťaťa a prihládajúc v prvom rade na záujem maloletej potom i vo veci správne rozhodol. Z jeho strany v pravidelných intervaloch už viac ako štyri roky píše e-maily s tým, aby sa mohol vidieť s maloletou dcérou, na ktoré matka nereaguje, telefóny nedvíha a pokiaľ by dieťa telefón zodvihlo, matka situáciu monitoruje a sleduje, o čom sa rozpráva, z čoho je zrejmé, že rozhovory ešte pred vydaním neodkladného opatrenia neboli spontánne. Dieťa mohlo povedať len to, čo malo naučené od matky a keď prišlo od otca v minulosti domov k matke, bolo dôsledne už v chodbe bytu matky vypočúvané v tom, čo sa u otca dialo.

7. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 65, § 66 CMP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

8. Ako vyplynulo z obsahu spisu, manželstvo rodičov maloletej A. C. bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene č.k. 5P/299/2014-62 zo dňa 03.02.2015. Na základe schválenej rodičovskej dohody bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky, otec bol zaviazaný plnením vyživovacej povinnosti a zároveň bol upravený styk otca s maloletou. Na základe návrhu otca zo dňa 09.03.2016 súd prvej inštancie svojím prvým rozsudkom č.k. 8P/6/2016-697 zo dňa 16.10.2018 rozhodol tak, že návrh na nariadenie striedavej starostlivosti zamietol a zároveň zmenil úpravu styku otca s maloletou oproti pôvodne určenému styku. Matke uložil povinnosť podávať otcovi informácie o zdravotnom stave maloletej, o jej návštevách u lekára s oznámením označenia lekára, menom a miestom výkonu jeho činnosti ako aj o školských a mimoškolských aktivitách. Nariadil aj možnosť otca kontaktovať sa s maloletou telefonicky. Na základe odvolania rodičov odvolací súd - Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 17CoP/7/2019-1143 zo dňa 03.04.2019 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom zároveň zamietol zrušenie neodkladného opatrenia, ktoré bolo nariadené Krajským súdom v Banskej Bystrici č.k. 7CoPno/1/2019-1005 zo dňa 14.03.2019. Okrem iného poukázal na zmenu návrhu na začatie konania, kedy sa otec už domáhal zverenia maloletej do jeho výlučnej osobnej starostlivosti a v tomto smere uložil súdu prvej inštancie i vykonať dokazovanie za účelom potvrdenia alebo vyvrátenia podozrenia na existenciu Münchhausenovho syndrómu by proxy u matky maloletej, resp. tvrdeného nevhodného správania otca vo vzťahu k maloletej.

9. Vychádzajúce z týchto skutočností potom súd prvej inštancie postupoval správne, keď viazaný názorom odvolacieho súdu vysloveným v dôvodoch zrušujúceho rozhodnutia, v súlade s § 26 Zákona o rodine skúmal, či v prejednávanej veci došlo k takej zmene pomerov, ktorá má za následok zmenu pôvodného rozhodnutia o výkone rodičovských práv, a teda či nastala taká zmena, ktorá odôvodňuje zmenu výchovného prostredia u maloletej A.. V tomto smere vykonal vo veci i dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrhu otca vyhovel a maloletú zveril do jeho výlučnej osobnej starostlivosti.

10. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, z ktorých konkrétnych skutočností pri rozhodovaní v tejto veci súd prvej inštancie vychádzal i to, akými úvahami sa riadil, čo napokon podrobne zdôvodnil v odsekoch 64., 65. a 66. odôvodnenia rozsudku, s ktorými dôvodmi sa i odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Pokiaľ matka v priebehu odvolacieho konania vytýkala súdu prvej inštancie, že pri rozhodovaní žiadnym spôsobom nezohľadnil Znalecký posudok č. 6/2019 zo dňa 01.04.2019, tu je potrebné zdôrazniť, že tento znalecký posudok bol predmetom skúmania odvolacím súdom - Krajským súdom v Banskej Bystrici, kde odvolací súd konštatoval, že znalec vychádzal výlučne z vyšetrenia matky, jej zdravotnej dokumentácie a dokladov poskytnutých matkou, pričom tieto podklady nedali a nemohli dať znalcovi dostatočný prehľad o posudzovanej situácii z hľadiska skúmaného problému, t.j. danosti Münchhausenovho syndrómu by proxy u matky, pretože z obsahu vyplynula hospitalizácia maloletej

už v decembri 2018, a to v nemocnici Zvolen a Fakultnej nemocnici v Banskej Bystrici. Na základe týchto skutočností potom uložil odvolací súd súdu prvej inštancie doplniť v tomto smere dokazovanie (nariadením znaleckého dokazovania a vyžiadaním potrebných lekárskejších správ), pričom z dovtedy predložených dôkazov nebolo preukázané ani tvrdenie matky o podozrení nevhodného správania sa otca voči maloletej, ktoré nebolo podporené ani dokladmi, ktoré predložila matka.

12. Keďže matka v priebehu prvoinštančného konania odmietla spolupracovať pri vykonaní znaleckého dokazovania, musel súd prvej inštancie vychádzať z predložených správ od kolízneho opatrovníka, ošetrovujúcich lekárov a napokon i z vyjadrenia ustanoveného znalca MUDr. Vincenta Štefáka, na ktorý poukazuje v odsekoch 26. až 29. odôvodnenia rozsudku. Potom, čo tieto dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, dospel k správneému záveru, keď konštatoval, že v súčasnej situácii je v záujme maloletého dieťaťa pre jeho ďalší zdravý vývoj zverenie do osobnej starostlivosti otca. Z vyjadrenia Okresnej prokuratúry vo Zvolene mal i odvolací súd preukázané, že správanie otca nie je možné zo sexuologického hľadiska posúdiť ako sexuálne nevhodné, čo korešponduje i s výsledkami trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom Banská Bystrica, v ktorom bolo uznesením zo dňa 27.09.2019 odmietnuté trestné oznámenie matky. Tak, ako to napokon správne konštatuje i súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, v priebehu prvoinštančného konania matka mala možnosť vyvrátiť pochybnosti prezentované znalcom MUDr. Vincentom Štefákom, pričom svoje právo nevyužila (odmietla poskytnúť akúkoľvek súčinnosť), a preto ani odvolaciemu súdu neprislúchalo vyhodnotiť vykonané dokazovanie iným spôsobom, než hodnotil súd prvej inštancie.

13. Správne postupoval súd prvej inštancie i pri vyhodnotení postoja samotnej maloletej A., keď aj jej vyjadrenia (odmietavý postoj) vyhodnotil v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi. Záujem na zdravom vývoji dieťaťa prevažuje nad prejavovým postojom samotného maloletého, a preto aj takýto postoj je potrebné vždy vyhodnotiť s prihliadnutím na špecifické okolnosti konkrétneho prípadu. V prejednávanej veci je zjavné, že postoj maloletej je výrazne ovplyvňovaný situáciou, ktorú vytvorila samotná matka nerešpektovaním súdnych rozhodnutí ani akýchkoľvek iných názorov súvisiacich so zabezpečením výkonu rodičovských práv, a tým i zdravého vývoja maloletej, na ktoré okolnosti súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne prihliadol a vyhodnotil v odseku 64. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

14. Zo samotnej skutočnosti, keď sudca dal podnet na začatie trestného stíhania voči matke, nemožno podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho vyvodit' dôvodné pochybnosti o nezáujatosti takéhoto sudcu, a preto ani na túto námietku odvolací súd pri preskúmaní veci neprihliadol. Tak, ako to opätovne správne konštatuje i okresná prokuratúra vo svojom vyjadrení, pokiaľ sudca na základe poznatkov, ktoré má v priebehu konania, dospeje k záveru, že existuje podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, je povinný podať trestné oznámenie orgánom činným v trestnom konaní, ktoré ako jediné sú príslušné na preverenie takéhoto podozrenia.

15. Pokiaľ matka v priebehu odvolacieho konania namietala taktiež nesprávny procesný postup súdu, ktorým jej malo byť zasiahnuté do práva na spravodlivý proces, i s týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie vypořiadal v odseku 52. odôvodnenia rozsudku a svoj postup zdôvodnil v súlade s ust. § 183, §, 157 ods. 1, § 147a CSP, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd taktiež stotožnil. S prihliadnutím na dĺžku konania ako i na samotné konanie matky, ktorá odmietala poskytnúť akúkoľvek súčinnosť pri vykonaní dokazovania, nemožno konštatovať, že by bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces v tom, že by nemala dostatočný priestor na uplatnenie svojich procesných práv. To plne platí i o jej práve na zvolenie si právneho zástupcu v konaní, ktoré využila až v odvolacom konaní. Pokiaľ i súd vykonal výsluch MUDr. P. C. na pojednávaní 09.12.2020, prihliadajúc na dĺžku konania (sud rozhodol vo veci 8. februára 2023), matka mala dostatočný časový priestor sa k tomuto dôkazu vyjadriť, a to i v prípade, že podľa vlastného tvrdenia sa o tejto skutočnosti mala dozvedieť až 06.10.2022. Táto skutočnosť navyše nemohla mať za následok ani nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže nebola nosným dôkazom pri rozhodovaní súdu a súd prvej inštancie z tohto dôkazu prakticky pri rozhodovaní ani nevychádzal, na čo tiež poukázala okresná prokuratúra vo svojom vyjadrení.

16. V situácii, ktorá v súčasnosti pretrváva medzi účastníkmi z dôvodu dlhodobého narušenia citových väzieb medzi otcom a maloletou dcérou z dôvodu dlhodobého nerešpektovania súdnych rozhodnutí, súd prvej inštancie postupoval správne i v tom, keď podľa ust. § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine uložil rodičom za účasti maloletého dieťaťa podrobiť sa sociálnemu poradenstvu, a preto i v tejto časti odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa ust. § 52 CMP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP a nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).